

PRINCIPFRÅGAN

Lena Andersson skriver i DN i april 2013 om princip och hållning. Den hållning man har måste utgå ifrån att man handlar i enighet med sina principer. De principer man har måste man söka, formulera och förstå. Följder är konsekvens av hållning gentemot egna principer. "I dessa kriviga frågor gäller det att noga göra reda för vilka idéer det egna handlandet vilar på. Annars dras man lätt iväg med flocken eller vindriktningen". Det handlar inte om att förneka strukturer.

Jag läser Lena Anderssons text som ett inlägg i den här debatten som varit nu kring Jonas Hassen Khemiris text, Jasenko Selimovics svar etc. Som ett inlägg kring frågan individ/struktur i sak.

Vad vill jag när jag påtalar den urbana normen? Vill jag BORT från åtskillnanden, idéen om platsen som en accessoar och vad den för med sig i möten mellan människor? Jag vill förstå någonting om hur geografisk plats skapar positioner. Vilka idéer som direkt och indirekt geografisk plats för med sig i möten mellan människor. Och jag vill syna den bilden/idéen som tecknas av geografisk platser. Se på de reproduktionerna. Jag vill delge andra mina tankar om platsen, hur de varit och hur de är nu. Jag vill vara hårdast med

1. mig

2. de som har makt att teckna bilden av lokalitet/globalitet och tecknar den oreflekterat i syfte att både uppvärdera/nedvärdera.

Mitt mål är att syna tankesätt kring den lokala platsen och den urbana platsen. I mig själv har jag att syna de principer som det vilar på. Gör jag det för att lyfta fram den ena för att tränga undan det andra? För att jag är less på dens dominans? Jag tänker på när jag satt i bilen med Simon, som är en libanesisk filmregissör, och pratade om Syrien. Han refererade till en vän som var för revolutionen. Simon sa att det är katastrofala följder av det som händer nu, att ett samhälle faller sönder. Att det får såna enorma konsekvenser att en stat faller samman. Han tycker att Al Assad är en idiot. Men han är emot revolutionen som den är nu. Han ser sitt grannland gå helt sönder och han hade pratat med en vän som sa: Jag skiter i det. Jag vill bara att Al Assad ska bort. Det går bara inte att resonera så, sa Simon till mig när vi satt i bilen.

Var kommer separatism in? Jag tänker på Cicely. På kvinnoseparatistiska sammanhang exempelvis. Att vi pratade om det en gång och jag kommer ihåg att hon sa att det handlar om att stärka något i sig själv. Slippa informera, slippa ha tålmod med andras intolerans, oförmåga etc. Få vara i sammanhang som utvecklar en inte genom motstånd utan som är enklare att vara i, en slags vila, samlar styrka. Rätten att utveckla sina tankar utan dominans från strukturer.

För mig leder det vidare in mot Identifikation. Vad är jag? Vem är jag, bland vilka? När Jasenko Selimovic skriver om diskrimineringsprivilegium minns jag någonstans i en facebooktråd där någon skrev "Vad fan är det för påhittat ord. När fan blev det ett privilegium att vara diskriminerad?".

Diskriminering är när en person eller grupp av personer gör åtskillnad mellan olika människor på grund av grundläggande egenskaper (kön, etnicitet, funktionsnedsättning, ålder, hudfärg, inkomst, kroppsbyggnad, sexuell läggning och religiös eller politisk åsikt). I begreppet är underförstått att åtskillnaden innebär något negativt för den diskriminerade.

Diskriminering kan finnas på strukturell nivå, att samhällsnormen innebär att vissa grupper behandlas sämre, på individuell nivå, genom att en person, en myndighet, en organisation eller ett företag utifrån sin egen uppfattning, särbehandlar olika individer. (Wikipedia om Diskriminering)

Idag kommer jag inte mkt längre.

Tillslut kan man bli så trött att man inte orkar handla efter principer. Börjar man handla efter önskade följder istället. I det går människan vilse verkar det som. Att när jag pratar om identitet, sökandet efter tillhörighet, står jag framförallt ansvariga inför egna livs principer och inte handla efter önskade följder.

/Clara, april 2013